

Sygn. akt V U 487/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Justyna Kuchberska

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2017 r. w Kaliszu

odwołania S. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 5 kwietnia 2017 r. i z dnia 25 kwietnia 2017 r. Nr (...)

w sprawie S. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

1. Zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 5 kwietnia 2017 r. i z dnia 25 kwietnia 2017 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu S. F. prawo do emerytury poczynając od dnia 1 marca 2017 r.

2. Zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz odwołującego S. F. kwotę 360,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Dwoma decyzjami z dnia 5 kwietnia 2017 r. oraz z dnia 25 kwietnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił S. F. prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach albowiem wnioskodawca nie osiągnął wymaganego okresu takiej pracy. Tym samym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w Instytucie (...) w W. w okresie od 1 sierpnia 1981 r. do 31 maja 1998 r. z uwagi na brak świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od decyzji z dnia 5 kwietnia 2017 r. znak:(...)złożył S. F.wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury przy zaliczeniu pracy w latach 1981 – 1998 jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący S. F. urodzony dnia (...), w okresie od 1 sierpnia 1981 r. do 31 maja 1998 r. był pracownikiem Instytutu (...) w W. zatrudnionym na stanowisku traktorzysty.

dowód: świadectwo pracy w aktach osobowych odwołującego.

Jako traktorzysta, odwołujący codziennie w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w dziale transportu przewożąc produkty rolne oraz materiały budowlane z (...) w W. do jednostek kooperujących i odwrotnie. Sporadycznie wykonywał także pracę przy produkcji roślinnej. Praca ta wykonywana była jedynie w żniwa na kombajnie. Były to jednak prace doraźne związane z zastępstwem innego pracownika.

dowód: zeznania świadków: R. L., H. M., zeznania odwołującego

Z okazanego przez wnioskodawcę prawa jazdy wynika, iż prawo jazdy kategorii T, uprawniające do kierowania traktorami, posiada od dnia 21 kwietnia 1976 roku.

Odwołujący na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym łącznie 26 lat 3 miesiące i 10 dni, w tym nie udowodnił pracy w szczególnych warunkach z tytułu pracy w Instytucie (...) w W. na stanowisku traktorzysty. Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

/bezsporne/

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd dał wiarę zeznaniom świadków: H. M., R. L. oraz zeznaniom odwołującego a także dokumentacji w aktach osobowych.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2017.1383 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego art. 32 jeżeli w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy tj. 1 stycznia 1999 roku osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymaganych w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn

oraz

2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tej ustawy.

Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, albo złożenia wniosku o przekazaniu środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w niższym wieku emerytalnym niż określona z art. 27 pkt. 1. Stosownie do treści art. 32 ust. 2 przytoczonej ustawy, dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Szczegółowe warunki uzyskania dochodzonego świadczenia reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku Nr 8 poz. 43, ze zmianami). Zgodnie z treścią § 1 ust. 1 tego rozporządzenia stosuje się je do pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w jego § 4-15, oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia). Okresy pracy w powyższych

okolicznościach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia). Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Zaś po myśli § 4 ust. 1 rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, lub w świadectwie pracy, to w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się możliwość dowodzenia okoliczności szczególnego charakteru lub szczególnych warunków pracy wszelkimi znanymi prawni procesowemu dowodami (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku, II UZP 998/84, Lex Polonica nr 321128).

W postępowaniu sądowym, toczącym się z odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego, dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo skarżącego do świadczenia i to zarówno wtedy, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwestionuje jego treść, jak i wówczas, gdy dokument taki z żadnych przyczyn nie może być sporządzony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 grudnia 2004 roku, III AUa 2472/03, Lex nr 151770).

Dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach, to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy), w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 roku, II UK 21/10, Lex nr 619638; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 lutego 2012 roku, III AUa 1797/11, Lex nr 1130404).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż odwołujący legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący wykonywał od dnia 1 sierpnia 1981 r. do dnia 31 maja 1998 r. pracę traktorzysty. Była to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca ta spełniała warunki wymienione w wykazie A dział VIII punkt 3 załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia. Sporadyczne, doraźne wykonywanie pracy przy produkcji roślinnej, która to praca wykonywana była jedynie w zniwa na kombajnie w związku z zastępstwem innego pracownika, nie odbiera zakwalifikowanego wyżej charakteru zatrudnienia odwołującego w charakterze traktorzysty. Ubocznie należy stwierdzić, że praca kombajnisty wymieniona jest oddzielnie w wykazie A dział VIII punkt 3 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze, co oznacza również wykonywanie takiej pracy jako pracy w warunkach szczególnych. Zaliczenie tego okresu, wynoszącego ponad 17 lat sprawi, iż odwołujący legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych.

Poza sporem pozostawało spełnienie przez odwołującego kolejnego warunku koniecznego do przyznania emerytury. Odwołujący legitymował się na dzień 1 stycznia 1999 r. ponad 26 - letnim okresem ubezpieczenia. W chwili wydawania orzeczenia miał ukończony 60-ty rok życia. Nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Na podstawie art. 129 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach, emeryturę wnioskodawcy należało przyznać od dnia 1 marca 2017 roku, gdyż wniosek o emeryturę złożył w dniu 15 marca 2017 roku, a 60 lat ukończył (...).

Mając powyższe na względzie, zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zaskarżona decyzja organu rentowego podlegała zmianie i orzeczono jak w wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku poz. 1804), przyjmując wielokrotność stawki minimalnej uzasadnioną nakładem pracy pełnomocnika w znacznym stopniu przyczyniającym się do wyjaśnienia istoty sprawy.